

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 830/2020
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства - Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 441/19 од 07.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 441/19 од 07.08.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 441/19 од 07.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 471/18 од 12.02.2019. године, ставом првим изреке тужбени захтев тужиље се делимично усваја. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 400 евра са законском затезном каматом почев од 12.02.2019. године, као дана пресуђења па до коначне исплате, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом трећим изреке, тужбени захтев тужиље преко досуђеног износа па до траженог износа од 3.000 евра са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, као неоснован се одбија. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 441/19 од 07.08.2019. године жалба тужиље је делимично усвојена па је пресуда Основног суда у Сомбору Прр 471/18 од 12.12.2019. године у делу одлуке о трошковима поступка преиначена на тај начин што се обавезује

тужена да тужиљи, поред износа од 13.500,00 динара, исплати још и износ од 6.000,00 динара на начин и под условима као у првостепеној одлуци, док се у преосталом побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима првостепена пресуда потврђује, а жалба тужиље одбија. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнадом трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила посебну ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи применом члана 404. ст.1 ЗПП ради усаглашавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (Службени гласник РС бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Сомбору Ст 44/2010, а повреда овог права тужиљи је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Ст 782/2018 од 28.05.2018. године. О праву тужиље на новчано обештећење у висини новчаног обештећења судови су одлучили ценећи одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужиља указује на неуједначену праксу у погледу одлучивања о накнади на новчано обештећење. Међутим у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о индентичној чињеничној и правној ситуацији, као што је у овој парници, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је дана 26.10.2018. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року. Вредност спора у тужби је опредељена у висини од 100.000,00 динара, док је поднеском од 21.01.2019.године тужиља определила и поставила тужбени захтев у износу од 3.000 евра.

Одредбом члана 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Сл. гласник РС“, бр. 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у

поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић